Lietas arhīva Nr. A42-00235-18/21
ECLI:LV:ADRJRIT:2018:0405.A420148017.1.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2018.gada 5.aprīlī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska,

piedaloties pieteicējas SIA „Qualia" pilnvarotajiem pārstāvjiem /pers. A/ un /pers. B/,
atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pilnvarotajām pārstāvēm Ditai Jansonei un Karinai Gendelei,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pamatojoties uz SIA „Qualia" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2016.gada 9.decembra lēmuma Nr.30.1-8.3/100268 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk - dienests) Nodokļu pārvaldes Kurzemes pievienotās vērtības nodokļu datu ticamības novērtējumu daļas vadītājas vietniece 2016.gada 19.oktobrī pieņēma sākotnējo lēmumu Nr.8.47-12/202422, ar kuru nolēma pieteicējai SIA „Qualia" atteikt apstiprināt pievienotā vērtības nodokļa (turpmāk – PVN) deklarācijā par 2015.gada augustu uzrādīto pārmaksāto PVN summu 3064,43 *euro* un 2015.gada septembrī uzrādīto pārmaksāto PVN summu 2702,16 *euro*, jo nav iesniegti pietiekami pierādījumi, kas liecinātu par priekšnodokli iekļauto darījumu izmantošanu apliekamo darījumu nodrošināšanai.
Nepiekrītot sākotnējam lēmumam, pieteicēja to apstrīdēja dienesta ģenerāldirektorei, kas ar 2016.gada 9.decembra lēmumu Nr.30.1-8.3/100268 sākotnējo lēmumu atstāja negrozītu.

[2] Nepiekrītot dienesta lēmumam, pieteicēja to pārsūdzēja Administratīvajā rajona tiesā. Pieteikumā norādīts, ka pārsūdzētais lēmums pieņemts, piemērojot lietas apstākļiem neatbilstošas normas.
Pieteicēja norāda, ka iesniedza visu dienesta pieprasīto informāciju. Visus darījuma faktus var pierādīt ar to, ka ir notikusi gan pakalpojuma sniegšana, gan saņemšana, to pierāda gan dokumenti, gan var apliecināt darījumos iesaistītās personas.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2017.gada 20.februārī saņemtajā rakstveida paskaidrojumā dienests pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem argumentiem.
Papildus dienests norāda, ka personai ir tiesības atskaitīt priekšnodokli par attiecīgiem sagatavošanās darbiem, ja tie patiešām ir vajadzīgi turpmākās saimnieciskās darbības un apliekamu darījumu nodrošināšanai.
Dienests vairākkārtīgi norādīja un lūdza pieteicēju iesniegt pierādījumus. Proti, pieteicējai jāspēj pierādīt darījumu fakti - jāsniedz pietiekami pārliecinoši pierādījumi, ka priekšnodokli iekļautie darījumi izmantoti jaunu ar PVN apliekamu darījumu nodrošināšanai, tas ir, jāpierāda kā priekšnodokli iekļautie darījumi izmantoti savā saimnieciskajā darbībā.
Pieteicēja paskaidrojumā dienestam sniedza vispārīgu informāciju, nesniedzot konkrētas atbildes uz jautājumiem, kā konkrētie darījumi (saņemtie juridiskie pakalpojumi) izmantoti jaunas ar PVN apliekamas vērtības radīšanā. Arī tiesā iesniegtajā pieteikumā pieteicējs nav sniedzis ne pierādījumus, ne paskaidrojumus, kā šie darījumi tika vai tiks izmantoti tās saimnieciskajā darbībā.

[4] Tiesas sēdē pieteicējas pilnvarotie pārstāvji pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā minētajiem argumentiem.
Dienesta pilnvarotās pārstāves tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz apstrīdētājā lēmumā un rakstveida paskaidrojumos norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[5] Tiesa, noklausoties procesa dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus un izvērtējot tos kopsakarā ar lietas materiāliem un lietā esošajiem pierādījumiem, secina, ka pieteikums ir noraidāms turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[6] Lieta ierosināta par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu. Tomēr no pieteikuma tiesa secina, ka pieteicējas patiesā griba ir saņemt pārmaksātā PVN atmaksu.
Tiesu praksē atzīts, ka, izskatot pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, nelabvēlīgais administratīvais akts, ar kuru iestāde atteikusi apmierināt pieteicēja prasījumu, ir vērtējams vienīgi kā lietas iepriekšējās ārpustiesas izskatīšanas rezultāts, tas ir, priekšnoteikums, lai persona varētu vērsties tiesā ar pieteikumu par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, bet šī nelabvēlīgā administratīvā akta atcelšana nav patstāvīgs pieteikuma priekšmets. Šāda nostādne izriet no apstākļa, ka atteikuma izdot labvēlīgu aktu, kas ir negatīvs administratīvais akts, atcelšana nedod pieteicējam labumu, kuru viņš vēlas iegūt (sk. *Augstākās tiesas 2007.gada 4.janvāra sprieduma lietā Nr. SKA- 14/2007 17.punktu*).
Ņemot vērā, ka pieteicējas mērķis ir panākt pārmaksātās PVN summas par 2015.gada augustu 3064,43 *euro* un 2015.gada septembri 2702,16 *euro* atmaksu, pieteicējas interesēm atbilstošs ir prasījums par labvēlīga administratīvā akta izdošanu, ar kuru tiktu atmaksāts pieteicējas PVN deklarācijā

par 2015.gada augustu uzrādītais pārmaksātais PVN 3064,43 *euro* un par 2015.gada septembri uzrādītais pārmaksātais PVN 2702,16 *euro* apmērā.

[7] Pieteicēja 2016.gada 20.maijā iesniedza dienestā precizētas PVN deklarācijas par 2015.gada augustu un septembri, deklarējot no budžeta atmaksājamo summu par 2015.gada augustu 3064,43 *euro*, par 2015.gada septembri 2702,16 *euro*. Dienests pieteicējas deklarēto nodokļa summas pārmaksu neatzīst.

Lietā nav strīda, ka pieteicēja ir reģistrēta ar PVN apliekamo personu reģistrā, par to, ka tā ir iegādājusies pakalpojumus un samaksājusi par tiem nodokļu rēķinos norādītās summas, kā arī par to, ka šie pakalpojumi saņemti no citām ar PVN apliekamām personām, kuras norādītas attiecīgajos rēķinos.

Dienests uzskata, ka pieteicēja nav iesniegusi pietiekamus pierādījumus par saņemto pakalpojumu izmantošanu savai plānotajai ar PVN apliekamajai saimnieciskajai darbībai. Savukārt pieteicēja tam nepiekrīt.

Tādējādi, lietā ir strīds par to, vai pieteicēja ir iesniegusi pierādījumus, ka iesniegtajos attaisnojuma dokumentos uzrādītie pakalpojumi ir tikuši vai nākotnē tiks izmantoti pieteicējas ar PVN apliekamajā saimnieciskajā darbībā, proti, vai ir izpildījušies priekšnoteikumi priekšnodokļa atskaitījumu veikšanai.

[8] Likuma „Par nodokļiem un nodevām" 16.panta 7.punkts noteic, ka nodokļu maksātājiem ir tiesības saņemt pārmaksāto nodokļu summas saskaņā ar konkrēto nodokļu likumiem.

Atbilstoši Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta pirmās daļas 1.punktam, ja preces iegādātas un pakalpojumi saņemti ar nodokli apliekamu darījumu nodrošināšanai vai tādu citās valstīs veiktu darījumu nodrošināšanai, kuri būtu apliekami ar nodokli, ja tie tiktu veikti iekšzemē, priekšnodoklis ir no citiem reģistrētiem nodokļa maksātājiem saņemtajos nodokļa rēķinos norādītās nodokļa summas par iegādātajām precēm un saņemtajiem pakalpojumiem.

Pievienotās vērtības nodokļa likuma 92.panta ceturtā daļa noteic, ka reģistrētam nodokļa maksātājam ir tiesības priekšnodokli atskaitīt no valsts budžetā maksājamās nodokļa summas, ja šajā likumā nav noteikts citādi.

Tādējādi, viens no priekšnoteikumiem, lai persona varētu atskaitīt priekšnodokli, ir tas, ka iegādātās preces vai saņemtie pakalpojumi, par kuriem izrakstīts rēķins ar pievienotās vērtības nodokli, ir izmantoti šīs personas ar nodokli apliekamo darījumu nodrošināšanai.

Arī Eiropas Savienības Tiesa savā judikatūrā ir atzinusi, ka, lai nodokļu maksātājam tiktu atzītas tiesības uz priekšnodokļa atskaitījumu un tiktu noteikts šo tiesību apjoms, ir nepieciešama tiešas un tūlītējas saiknes esība starp konkrētu iepriekš veiktu darījumu un vienu vai vairākiem vēlāk veiktiem darījumiem, kas piešķir atskaitījuma tiesības. Tiesības atskaitīt priekšnodokli, kas samaksāts par iepriekš iegādātām precēm vai pakalpojumiem, paredz, ka to iegādes izdevumi veido daļu no tādu darījumu cenas, par kuriem nākotnē jāmaksā pievienotā vērtības nodoklis, kas dod tiesības veikt atskaitījumu. Tiesības atskaitīt priekšnodokli tiek atzītas arī tad, ja attiecīgo pakalpojumu izmaksas veido daļu no sabiedrības pārdodamo preču vai sniegto pakalpojumu cenas, proti, šādas izmaksas ir tieši un tūlītēji saistītas ar nodokļu maksātāja saimniecisko darbību kopumā (sk. *Eiropas Savienības Tiesas 2007.gada 8.februāra sprieduma lietā C-435/05 23.punktu, 2009.gada 29.oktobra sprieduma lietā C-29/08 57. un 58.punktu*).

Tāpat no Eiropas Savienības Tiesas judikatūras izriet, ka jēdzienu "tieša un tūlītēja saikne" nav iespējams sīkāk skaidrot un definēt, jo tas varētu atšķirties atkarībā no katra specifiskā gadījuma. Taču tiešas un tūlītējas saiknes kritēriji pamata tiesvedības faktiem ir jāpiemēro nacionālajai tiesai, ņemot vērā visus apstākļus, kuros norisinājušies attiecīgie darījumi *(sk. Eiropas Savienības Tiesas 2000.gada 8.jūnija sprieduma lietā C-98/98 25.punktu, 2009.gada 29.oktobra sprieduma lietā C-29/08 63.punktu)*.

Līdzīgas atziņas izteiktas arī Augstākās tiesas judikatūrā. Augstākā tiesa atzinusi, ka ir pietiekami, ja tiek konstatēts personas nodoms izmantot preces vai pakalpojumus saimnieciskās darbības nodrošināšanai. Nepieciešams, lai pievienotās vērtības nodoklis tiktu samaksāts par precēm un pakalpojumiem, kas patiešām vajadzīgi saimnieciskās darbības un apliekamu darījumu nodrošināšanai. Turklāt jāpastāv tiešai un tūlītējai saiknei starp priekšnodokli un apliekamajiem darījumiem (sk. *Augstākās tiesas 2014.gada 31.oktobra sprieduma lietā Nr.SKA-335/2014 13.punkts, 2012.gada 8.novembra sprieduma lietā Nr.SKA- 523/2012 9.punkts, 2010.gada 29.marta sprieduma lietā Nr.SKA-52/2010 8.punkts*).

Proti, Augstākā tiesa atzinusi, ka tas, kā pareizi izprast jēdzienu "tieša un tūlītēja saikne", ir atkarīgs no katra gadījuma. To, vai šāda saikne eksistē, nosaka tiesa, kura izskata konkrēto lietu.

Turklāt nepieciešams, lai iegādātās preces un pakalpojumi ir patiešām vajadzīgi saimnieciskās darbības un apliekamu darījumu nodrošināšanai (sk. *Augstākās tiesas 2014.gada 30.jūnija rīcības sēdes lēmuma SKA-0197-14 9.punktu*).

Vienlaikus būtiski ir ņemt vērā to, ka saimnieciskā darbība var sastāvēt no vairākiem secīgiem darījumiem, kā arī no secīgu darbību kopuma. Tādēļ arī sagatavošanās darbi ietilpst saimnieciskās darbības jēdzienā, un personai par tiem ir tiesības atskaitīt priekšnodokli. Minētās tiesības personai ir arī gadījumā, ja pēc sagatavošanās darbu veikšanas turpmākie apliekamie darījumi netiek īstenoti, ja vien persona rīkojas labticīgi. Tomēr sagatavošanas darbi ir iekļaujami saimnieciskajā darbībā tikai tad, ja nodokļa maksātāja nodoms veikt saimniecisko darbību ir pietiekami ticams, ko var apliecināt gan viņa iepriekšējās sagatavošanās darbības, gan citi pierādījumi kopumā. Kādas darbības iepriekšēja veikšana, pastāvot tikai abstraktai vēlmei kaut ko kaut kad darīt, pati par sevi neliecina, ka sagatavošanas darbības tik tiešām ir saistītas ar plānoto saimniecisko darbību, kas dod tiesības atskaitīt priekšnodokli (sk. *Augstākās tiesas 2016.gada 14.marta rīcības sēdes lēmuma SKA-92/2016 7.punktu*).

Eiropas Savienības Tiesas spriedumos arī ir skaidrots, ka saimniecisko darbību var veidot vairākas secīgas darbības, tostarp sagatavojošās darbības. Persona, kas veic sagatavojošos darbus, līdz ar to ir uzskatāma par nodokļa maksātāju, un tai ir tiesības uz nodokļa atskaitījumu. Rīkojoties kā tādam, šai personai ir tiesības uzreiz atskaitīt maksājamo vai samaksāto pievienotās vērtības nodokli par veiktajiem ieguldījumu darījumiem, ko tā ir iecerējusi veikt un kas dod tiesības uz atskaitīšanu, negaidot, kamēr šī darbība faktiski tiks sākta (sk. *Eiropas Savienības Tiesas 2012.gada 29.novembra sprieduma lietā „Gran Via Moinetti", C-257/11, 26., 27.punkts un tajā minētā judikatūra*).

Attiecīgi secināms, ka sagatavošanās darbi ir iekļaujami saimnieciskajā darbībā tikai tad, ja nodokļa maksātāja nodoms veikt saimniecisko darbību ir pietiekami ticams, ko var apliecināt gan viņa iepriekšējie sagatavošanās darbi, gan citi pierādījumi kopumā. Savukārt kādas darbības iepriekšēja veikšana, pastāvot tikai abstraktai vēlmei kaut ko kaut kad darīt, pati par sevi neliecina, ka sagatavošanās darbi tik tiešām ir saistīti ar plānoto saimniecisko darbību, kas dod tiesības atskaitīt priekšnodokli. Šāda abstrakta vēlme liecina par nodokļu maksātāja nodomu gūt fiskālas priekšrocības (sal.sk. *Augstākās tiesas 2014.gada 31.oktobra sprieduma lietā Nr.SKA-335/2014 13.punkts un tajā minētā judikatūra*).

Tādējādi pieteicējai jāpierāda, ka sagatavošanas darbi ir iekļaujami saimnieciskajā darbībā, proti, tiesai jākonstatē, ka pieteicējas nodoms veikt saimniecisko darbību ir pietiekami ticams, ko var apliecināt gan pieteicējas iepriekšējās sagatavošanās darbības, gan citi lietā esošie pierādījumi kopumā.

[9] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka pieteicēja precizētajā PVN deklarācijā par 2015.gada augustu un septembri uzrādījusi pārmaksāto PVN summu attiecīgi 3064,43 un 2702,16 *euro* (*lietas 118.-121.lapa*).

Pieteicēja skaidrojusi, ka tās pamatdarbības veidi ir saistīti ar dažādu konsultāciju sniegšanu, holdinga kompāniju darbību, kā arī nekustamo īpašumu, *inter alias*: juridiskās konsultācijas saistībā ar nekustamā īpašuma pirkšanu un pārdošanu, tiesvedību organizēšana, dalība nekustamā īpašuma izsolēs gan savā, gan investīciju partneru vārdā, darījumu strukturēšana, dokumentu sagatavošana, darījumu struktūras radīšana, dalījumu juridiskā

nodrošināšana un šādas nodrošināšanas organizēšana, kontrole, darījumu izpildes kontrole, *due diligence*, darījumu *closing* nodrošināšana, pārrunas ar bankām par darījumu kreditēšanu, pārrunas ar potenciāliem investoriem iekšzemē un ārvalstīs u.tml. Cita starpā, pieteicēja piedalās maksātnespējas administratoru, banku, tiesu izpildītāju rīkotās izsolēs. Tāpat pieteicēja mēdz slēgt darījumu un juridisko pakalpojumu organizēšanas līgumu ar citām juridiskām personām.

Pieteicēja arī norādījusi, ka ņemot vērā, ka pieteicējas kapacitāte sniegt pakalpojumus ir ierobežota - tajā ir viens darbinieks: valdes loceklis /pers. A/, tad bieži pakalpojumi tiek iepirkti kā ārpakalpojumi, tajā skaitā, bet ne tikai no Zvērinātu advokātu biroja „A.K.advokāti", zvērināta advokāta Jāņa Kārkliņa, SIA „Pētersona patents" un Zvērinātu advokātu biroja „Vilgerts" (*lietas 60.-62.lapa*).

Par darījumiem ar zvērinātu advokātu biroju „A.K. advokāti" dienestā iesniegts 2014.gada 1.jūlija līgums Nr.L-071/2014 (*lietas 63.lapa*), 2015.gada 4.augusta rēķins Nr.214/2015-LZ (*lietas 64.lapa*), 2015.gada 3.novembra maksājuma uzdevums (*lietas 65.lapa*) un darbu saraksts (*lietas 66.lapa*).

Par darījumiem ar zvērinātu advokātu Jāni Kārkliņu dienestā iesniegts 2014.gada 22.septembra uzņēmuma līgums Nr.390112 (*lietas 67.-68.lapa*), 2015.gada 2.augusta rēķins Nr.JK-0815-09 (*lietas 69.lapa*), 2015.gada 2.septembra rēķins Nr.JK-0915-12 (*lietas 70.lapa*), 2015.gada 30.septembra rēķins Nr.JK-1015-13/9 *(lietas 71.lapa)*, veikto darbu saraksts *(lietas 72.-74.lapa)* un 2015.gada 23.decembra maksājuma uzdevums (*lietas 75.lapa*).

Par darījumiem ar SIA „Pētersona patents" dienestā iesniegts 2014.gada 7.janvāra sadarbības līgums Nr.01/2014 (*lietas 76.-78.lapa*), 2015.gada 13.augusta rēķins Nr.15/210 (*lietas 79.lapa*) un 2015.gada 25.augusta maksājuma uzdevums (*lietas 80.lapa*).

Par darījumiem ar zvērinātu advokātu biroju „Vilgerts" dienestā iesniegts 2015.gada 9.septembra rēķins Nr.4387 (*lietas 81.lapa*) un 2015.gada 23.decembra maksājuma uzdevums (*lietas 82.lapa*).

Dienesta Nodokļu pārvaldes Kurzemes pievienotās vērtības nodokļa datu ticamības novērtējuma daļas vadītāja ar 2016.gada 2.septembra vēstuli pieteicējai pieprasīja papildu informācija, lūdzot sniegt detalizētu paskaidrojumu cita starpā par to, kā katrs periodā atskaitītais priekšnodoklis ir izmantots pieteicējas saimnieciskajā darbībā, t.i., jaunas ar nodokli apliekamas vērtības radīšanā, sniegt informāciju par katru darījumu, vienlaikus, ja sniegti pakalpojumi, nosaukt, kādi pakalpojumi sniegti, pakalpojuma sniegšanas vietu (konkrētu adresi), norādīt ar kādiem cilvēkresursiem un tehnisko nodrošinājumu darbi tika veikti, apliecināt to ar uzņēmuma rīcībā esošiem dokumentiem (*lietas 57.-59.lapa*).

Uz minēto informācijas pieprasījumu pieteicēja sniedza 2016.gada 19.septembra atbildi, kurā norādīja, ka dienesta vēstulē uzdotie jautājumi ir lielā mērā identiski jau divreiz uzdotajiem jautājumiem (t.i. 2014.gada martā, aprīlī un 2016.gada jūlijā, augustā), par kuriem ir sniegti izsmeļoši paskaidrojumi un iesniegtas dokumentu kopijas. Nekādi jauni rēķini nav tikuši deklarēti par 2015.gadu, bet gan ceturkšņa atskaite tika pārveidota un iesniegta kā trīs ikmēneša atskaites (lietas 56.lapa).

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 161.panta pirmajai daļai administratīvā procesa dalībnieka paskaidrojumi, kas satur ziņas par faktiem, uz kuriem pamatoti viņa prasījumi vai iebildumi, atzīstami par pierādījumiem, ja tos apstiprina citi pārbaudīti un novērtēti pierādījumi.

Izvērtējot lietas materiālus, tiesa atzīst, ka ieteicējas paskaidrojumi par nodomu saņemtos pakalpojumus izmantot savā saimnieciskajā darbībā nav apstiprināti ar ticamiem pierādījumiem. Proti, vispārīgs plāns saņemtos pakalpojumus izmantot savā saimnieciskajā darbībā, izriet vienīgi no pašas pieteicējas paskaidrojumiem. No pieteicējas iesniegtajiem darījumus apliecinošajiem dokumentiem ir redzams, ka lielākoties saņemti konkrēti pakalpojumi. Tomēr, tiesa jau iepriekš secināja, ka par pakalpojumu saņemšanu lietā strīda nav. Neskatoties uz to, pieteicēja nav sniegusi nekādas norādes par to konkrēti kādus darījumus, kuros tiks izmantoti saņemtie pakalpojumi, plānots veikt. Līdz ar to pieteicējas nodoms veikt saimniecisko darbību nav pietiekami ticams.

Ņemot vērā minēto, tiesa secina, ka pieteicēja nav iesniegusi pietiekamus pierādījumus tam, lai tās iegādātos pakalpojumus atzītu par daļu no sagatavošanas darbiem nākotnē plānotajai saimnieciskajai darbībai.

[10] Pieteicēja norāda, ka darījumi ir identiski ar citiem periodiem, tomēr tiesa pievienojas dienesta argumentam, ka pakalpojums katrā konkrētajā periodā tiek saņemts par kādu konkrētu darbību attiecībā uz kādu konkrētu personu, līdz ar to darījumi nevar būt identiski, turklāt arī dienestam iesniegto pierādījumu apmērs katrā konkrētā gadījumā var atšķirties.

Konkrētajā gadījumā lietā nav saskatāma tiešas un tūlītējas saiknes esība starp juridisko pakalpojumu saņemšanu un vēlāk veiktiem vai plānotiem pieteicējas ar PVN apliekamiem darījumiem, kas radītu PVN atskaitīšanas tiesības.

Tādējādi tiesa atzīst, ka nesaņemot iepriekšminēto informāciju, dienests nevar pārliecināties, vai pieteicējas priekšnodoklī iekļautie izdevumi tiek izmantoti vai tos plānots izmantot pieteicējas ar PVN apliekamo darījumu nodrošināšanai.

[11] Ņemot vērā minēto, lietā nav konstatējami priekšnoteikumi labvēlīga administratīvā akta izdošanai, par pieteicējas PVN deklarācijā par 2015.gada augustu uzrādītās pārmaksātās PVN summas 3 064,43 *euro* un par 2015.gada septembri uzrādītās pārmaksātās PVN summas 2 702,16 *euro* apstiprināšanu un atmaksu. Līdz ar to pieteicējas pieteikums ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt SIA „Qualia" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta 2016.gada 9.decembra lēmuma Nr.30.1-8.3/100268 atcelšanu un labvēlīga administratīvā akta izdošanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvākā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese I.Petrovska